

чена и острата брадва, съ която дърварьтъ изкарваше хлѣба си. Бравата горѣше съ ослѣпителенъ блѣсъкъ въ лжчитѣ на слънцето, изкована сякашъ отъ злато.

— Това ли е то късметътъ ми? — рече учудено на себе си бедниятъ дърварь и подири съ очи колата съ хвъркатитѣ коне.

Но колата бѣше изчезнала.

А въ това време старата магьосница седѣше въ своята кжщичка горе на планината, плетѣше чорапа си и слушаше усмихната малкото чудно човѣче, което подскачаше въ чайничето на огнището и пѣеше:

— Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си! Тра-ла-ла, всѣки съ късмета си!

Светославъ Минковъ

СПАСЕНА ДУША

Презъ единъ горещъ юлски день — 814 година, когато стариятъ ханъ Крумъ се връщаше на конь отъ Мадарската крепостъ къмъ аула си въ Плиска, неочаквано надъ главата му се надвеси ангелътъ на смъртта и замахна съ огнения си мечъ. Ханътъ видѣ душевадеца, ослѣпенъ отъ грозната свѣтлина на меча, повдигна ржка да закрие очитѣ си, пожълтѣ като воскъкъ и политна да падне на земята. Боилитѣ, които придружаваха хана, се втурнаха къмъ него, поеха го отъ коня на ржце и го отнесоха къмъ аула. Когато влѣзоха въ двореца и положиха върху зеления мраморенъ одъръ царя на българитѣ, ангелътъ на смъртта се изправи до главата му, прибра тънкия си мечъ въ ножницата и почна търпеливо да чака.

Навжсени стояха боилитѣ и гледаха какъ бере душа грамадения човѣкъ, поваленъ като старъ отсѣченъ джбъ.

Отъ невидѣлица изскочи куцията дяволъ, наведе се, сложи ухо до гърдитѣ на умирающия ханъ и почна да слуша ударитѣ на сърцето му. Като разбра, че тия удари утихватъ, като екъ на боенъ барабанъ, който се отдалечава, куцията неприятель на човѣшкия родъ поклати глава и зловещо се усмихна.

— Защо си дошелъ? — попита го ангелътъ на смъртта.

— Дошелъ съмъ да прибера тая грѣшна душа, — отвърна дяволътъ.

— Тя не е твоя, — тихо рече ангелътъ.

— Душата на този ханъ, който цѣлъ животъ е носилъ въ ножницата си мечъ, мокъръ